

Tal dia
com
avui fa...



1
any

La supercopa

Un golàs de Dembélé dona la supercopa. El Barça s'estrena amb títol contra el Sevilla (2-1). Ter Stegen atura un penal.

10
anys

Més adhesions

Els sindicats majoritaris a Catalunya, CCOO i UGT, es van adherir ahir a la proposta de manifestació si el Tribunal Constitucional retalla l'Estatut.

20
anys

Taxa d'atur

L'atur baixa en gairebé 50.000 persones durant el segon trimestre de l'any i deixa la taxa en el 10,45%, cinc punts per sota de l'espanyola.

Full de ruta

Miquel Riera

No em canviïs la llengua



Un dels costums, i un gran defecte, de molts catalanoparlants és el de canviar de llengua, és a dir, passar-se directament al castellà quan l'interlocutor que tenen al davant els sembla que és estranger o, simplement, que no parla català. Això que, anys enrere i amb una mentalitat de ciutadà colonitzat –no hi veig cap altra explicació– podria haver-se considerat com un acte de bona educació vers aquell que ens pensem que acaba d'arribar al país –i de qui es creu, fruit de la ment colonitzada que comentàvem, que sí que sap castellà i no català–, és ara mateix tot el contrari: una evident manca d'educació i de respecte.

Per fer-hi front i intentar canviar aquesta dinàmica perversa diferents catalans i catalanes d'origen estranger han creat el col·lectiu "No em canviïs la llengua". La iniciativa pretén, segons afirmen, "conscienciar els catalans autòctons que hi ha gent nascuda a fora que vol aprendre el català" i posar fi al

Un grup de catalans i catalanes d'origen estranger ha iniciat la campanya "No em canviïs la llengua", en què demanen que la gent els parli en català i no en castellà

costum, molt present en determinades zones del país, "de parlar sempre en castellà amb qualsevol persona que pel seu aspecte físic o pel seu nom no sembla catalana, fins i tot si aquesta persona ha iniciat una conversa en català". El col·lectiu també s'ha marcat com a objectiu conscienciar els catalans nascuts a fora que no és inútil aprendre català i que la nostra llengua és necessària per obrir-se pas en la societat catalana actual.

En el compte de Twitter del col·lectiu –@CanviisEm–, s'hi han publicat nombrosos vídeos en què persones provinents de països molt diversos, des del Perú fins a Holanda, passant per Suïssa, Alemanya, Síria, Etiòpia i Rússia, expliquen la seva experiència amb el català i demanen a la gent que no els canviï de llengua quan els tingui a davant. La campanya tindrà un dels seus punts culminants el 26 de setembre, amb un acte a l'Auditori Orfeo Matinenc, amb Toni Albà, Matthew Tree i Rosario Palomino com a ponents. No els canviï de llengua.



Tribuna

Jordi Cervera. Periodista

La gran cuina digital

La cuina s'ha posat de moda i la quantitat de literatura de tota mena que es genera al seu voltant és del tot inabastable. Avui, però, m'agradaria centrar la mirada en un blog, Cuina Cinc, que funciona des de l'octubre del 2011, demostrant, ara que els blogs ja han superat l'etapa d'efervescència inconscient, que darrere hi ha rigor, ganes i voluntat. La cuinera és Fina Comas, una llicenciada en dret, apassionada, culta i discreta. Recull receptes des dels 14 anys, viatja, cuina, visita restaurants, coneix productes i ordena i transmet propostes carregades d'erudició i de vitalitat.

RECORDA EL PRIMER LLIBRE de cuina, un regal del seu pare, *La cuina d'avui*, de Glòria Baliu de Kirchner en una edició de 1973 de l'editorial Laia, amb il·lustracions, i, qui sap, potser una manera de tancar el cercle va ser escriure'n un, *El codony*, a la col·lecció Productes de Mercat, de Sd Edicions. A més de les experiències d'aquest primer llibre de cuina, a ca-

sa ha après a fer conserves i melmelades, a collir fruites i verdures, a tenir cura del pa, a saber que hi ha un ganivet per a cada cosa, que cal tenir una paella especial per a les truites i una destinada a la salsa de tomàquet, però, per damunt de tot, ha après una cosa fonamental, la sensibilitat per estimar la cuina i els seus productes.

I AIXÒ, EN UN TEMPS en què tot va accelerat i resumit i compta més l'impacte d'un "m'agrada" a les xarxes socials que l'essència real de les coses, és un valor d'una rotunditat absoluta. El blog Cuina Cinc, que per cert es diu així com una mena de declaració de principis dels cinc sentits que cal aplicar amb màxima intensitat per aconseguir els objectius buscats, és una delícia que recull l'esperit dels grans autors de la nostra història gastronòmica. La literatura de Joan Peruchó, de Néstor Luján, de Josep Pla, de Manolo Vázquez Montalbán o d'Álvaro Cunqueiro es podria equiparar sense cap problema al treball que Fina Comas du a terme al seu blog. Ca-

da article és una aproximació documentada, extensa i emocionant al tema escollit, ja sigui un formatge, un producte, un productor, un plat, un restaurant, una recepta o un viatge, amb detalls, concrecions, emocions, documentació, lligant passat i present i amb una gran dosi de passió i de ganes de no deixar cap element a l'atzar. Llegir les seves entrades és capbussar-se en les seves pròpies experiències, amarar-se de desig i de proximitat i, salvant totes les distàncies, fer vibrar els cinc sentits, emocionant-se i sentir-se gairebé protagonista de les aventures gastronòmiques que ens explica.

SI PENSEU TROBAR només un recull de receptes o un passeig insubstancial per les experiències gastronòmiques, oblideu-ho. Si us acosteïu a Cuina Cinc feu-ho impulsats per la necessitat de saber, d'aprendre, de descobrir coses que ignoràveu, de buscar la història i de fer-ho guiats per algú que ho viu, que sap que la cuina és passió i que la passió és, en definitiva, viure.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Cerca i necessitat

■ Guiats per les institucions de Simone Weil veiem que la condició humana es caracteritza per unes necessitats que no són purament fisiològiques, sinó que es desprenen del seu món interior en allò que Simone Weil defineix com la necessitat de l'ànima. La necessitat de l'ànima és l'ordre que busquem. Busquem la seguretat de l'ordre, però també la seducció de l'aventura. La necessitat de descobrir la singularitat de cadascú, allò que ens és propi. La cerca ha de conjugar aquestes dues dimensions. La cerca de la llibertat ha d'anar unida a la cerca de la responsabilitat, l'acceptació d'un marc de regles a les quals ens hem d'adequar, fet que no implica submissió o servilisme, però comporta el reconeixement dels límits de la pròpia llibertat. Nelson Mandela, per exemple, és un dels grans referents de la defensa dels drets humans. Al-

tres necessitats de l'ànima són la veritat que ens posa en contacte amb la realitat i la soledat –ja que la mateixa ànima humana necessita, per una banda, soledat i intimitat i, per l'altra, vida social–. I com encertadament comenta Weil, aquestes necessitats dels éssers humans estan satisfetes plenament quan floreixen la fraternitat i l'alegria al seu voltant.

ANNA MARIA MUNTADA
Granollers (Vallès Oriental)

'Open Arms'

■ Cada vegada que el vaixell *Open Arms* fa un rescat en alta mar, em pregunto quantes vides no deu haver pogut salvar i es deuen haver perdut en aquest mar Mediterrani, de persones que havien fugit del seu país tot buscant un futur millor. Són persones que no posarien la seva vida en perill si les condicions de vida als seus llocs d'origen fossin bones. És aquí on hi ha el problema, i és

aquí que s'espera una autèntica solució. Cal, doncs, de totes totes, proporcionar ajuda als països que ho necessiten, així com fer d'intermediaris compromesos de debò amb una pau justa allí on calgui perquè ningú no hagi d'esdevenir refugiat. El gest de l'actor Richard Gere amb els rescats recentment a l'*Open Arms* és molt lloable. Però no podria anar més enllà i intercedir també allà d'on fugen i demanar solucions perquè no els calgui fugir-ne o emigrar? Si fos així, la seva solidaritat podria ser encara més efectiva, i no només mediàtica.

EULÀLIA ISABEL RODRÍGUEZ
Torroella de Montgrí i l'Estartit
(Baix Empordà)

'Fuenteovejuna, todos a una!'

■ Aquest eslògan que s'ha fet cèlebre per reclamar la unitat no importa en quines ocasions, i que prové d'una obra teatral de Lope de Vega, ens el po-

dem aplicar ara als catalans, perquè ens cal anar units; si no, ho perdrem tot, perdrem bous i esvelles.

El meu parer és molt simple: si volem esdevenir una república catalana, sembla clar que els viarans i els procediments per aconseguir-la han d'anar coordinats pel partit que en la seva història i per la seves sigles ha tendit i tendeix a portar a terme aquest ideal: Esquerra Republicana de Catalunya. Evidentment, cal que escolti i tingui en compte les diferents propostes dels diversos partits i entitats, sobretot les del nostre president exiliat, però si volem anar units, cal que algú porti la batuta; si no, resultarà un desgavell, no afinarem, ni arribarem a un concert (no em refereixo a un de musical) amb el govern de l'Estat espanyol. I aquesta batuta l'ha de marcar, crec jo per lògica, Esquerra Republicana.

MARIA ÀNGELS MANÉN FOLCH
Barcelona